

Apoftegmele părinților	8
Rafail Noica	
Mari duhovnici	12
Starețul Efreim Filotheitul	
Sfinții de astăzi	18
Cuviosul Efreim Katunakiotul	
Monahi și monahii de secol XX	26
Fostul duhovnic al Râmeților, părintele Ioachim Popa de la Frăsinei	
Monahii mileniului III	32
Arhimandrit Nichifor Horia, starețul Mănăstirii Sfinții Trei Ierarhi din Iași	
O mănăstire pe lună	42
Morunglav	

Mănăstirea și lumea

Duhul culturii	46
Confesiunile unui construcționist social, dezvăluiri din culisele inventării ideologiei de gen	
Carte de suflet	52
Cinci întâlniri ale inimii	
Carte de suflet	55
„Teme-te de obiceiurile rele mai mult decât de diavolii!”	

Ortodoxia pe mapamond

Actualitate panortodoxă și monahală	58
--	----

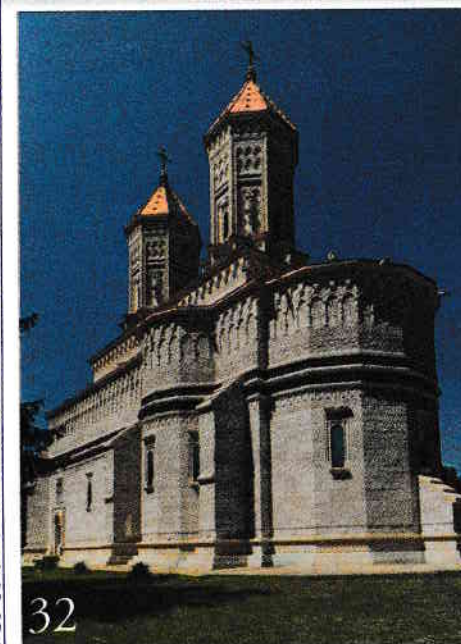
Dragi cititori,

Începând cu acest număr, „Lumea Monahilor”, revista voastră de suflet, își va modifica ritmul aparițiilor, precum și formatul editorial.

Astfel, revista va apărea din trei în trei luni, va fi mai consistentă (136 de pagini), va avea condiții de tipar mai bune (copertă tare etc.) și va costa 15 lei. Prima apariție va fi pe data de 20 mai, următoarea pe 20 august și tot așa.

Sperăm din suflet ca aceste schimbări, care au menirea tocmai de a salva revista, să fie percepute ca dorință a noastră expresă de a nu întrerupe cu nici un chip fluxul editorial, căci mai sunt foarte multe lucruri de spus și de arătat din minunata lume a monahilor! Rămâneți cu noi, povestea continuă!

PS Abonații vor primi în continuare revista, până la epuizarea abonamentului lor.

32

32

18

42

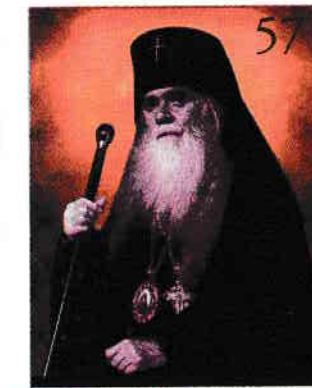
46

12

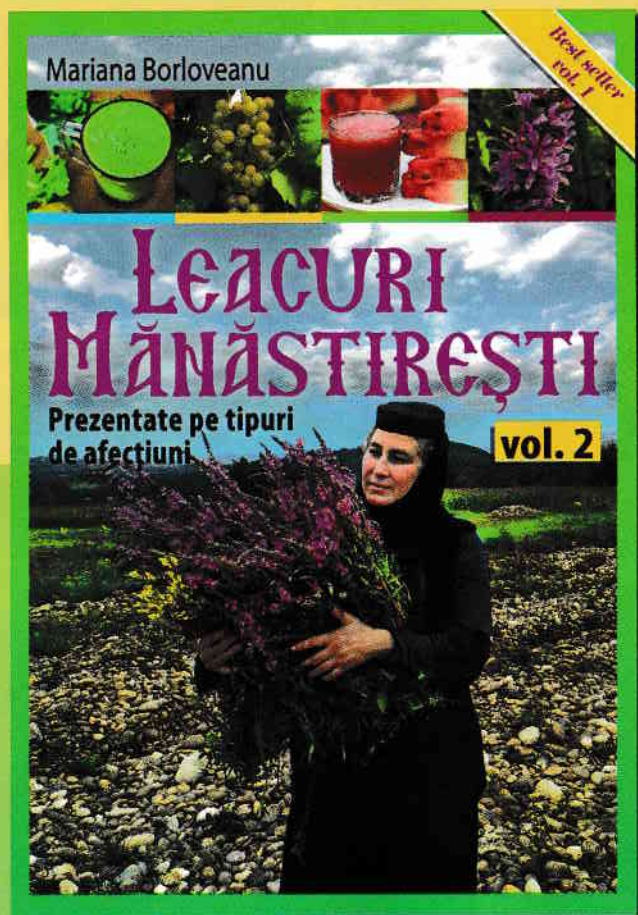
26

57

Cartea Leacurilor Mănăstirești

Cartea *Leacurilor mănăstirești* le este de folos atât oamenilor sănătoși, dar mai ales celor bolnavi, pentru că aceștia fac cunoștință cu o terapie neagresivă, despre care în cabinetele medicale de obicei nu li se vorbește. Aceasta prezintă sistematizat principalele plante medicinale utilizate în tratamentul afecțiunilor respiratorii, cardio-circulatorii, digestive, hormonale, afecțiuni ale aparatului locomotor, ale sistemului nervos, în afecțiuni dermatologice, în boli metabolice și oncologice, în afecțiuni oftalmologice sau din sfera ORL. Paleta terapeutică a cărții este întregită cu remedii antioxidante, detoxifiante, remedii naturiste pentru creșterea imunității și ținerea sub control a bolilor diabetice.

Caută cartea Leacurilor Mănăstirești

Obște

Poporul nu pricepe, încă, plasa teribilă aruncată peste lume de revoluția sexuală. Dispariția curăției, până și din vocabularul uzual al limbii române, și terfelirea ideii de feciorie, privită ca un handicap retrograd, echivalează cu divorțul de Hristos. Pentru că nimeni nu îi poate urma Domnului fără în-frânare. Cu des-frânarea poți doar să cazi. Curvia nu a ridicat pe nimeni niciodată din nimic, doar ne-a coborât la nivelul animalelor din ogradă sau chiar mai jos. Este teribil de simplu – dacă vrei să urci spre cer trebuie să începi să te în-frânezi. În cuvânt, în gând, în faptă, în gest, în orice. Adică să postești...

RAFAIL NOICA

Apostegmata

Biserica

Ceea ce ni se cere a împlini în Biserică nu este greu, este cu neputință. Dar ce este cu neputință omului, Dumnezeu însuși împlinește pentru om.

Și noi, și mulți dintre părinții noștri am pierdut și continuăm să pierdem, dintr-o nesimțire cumplită, comorile pe care ni le-a lăsat Biserica.

Istoria Bisericii pare să se împartă în trei perioade: martirică, filocalică și eshatologică – adică vremea *sfârșitului*, în care socotesc că trăim astăzi. Dar acest *sfârșit al veacurilor* este important de trăit mai înainte să ni se sfârșească viața în veacul acesta, ori mai înainte să se sfârșească lumea.

Omul împăcat cu Dumnezeu are conștiința că moartea nu există, că nu poate muri.

Călugărie

Călugăria este... cum ar fi să trăiești ceva din veacul ce va să fie.

Cultură

Orice altă cultură, afară de cea creștină, se termină cu cimitirul.

Cultură, la nivelul primar, este orice cultivi. Dacă cultivi păcat, apai păcatul îți devine cultură.

Cuvânt

Cuvântul lui Dumnezeu nu este doar o poruncă morală, ci este cuvânt care dă

viață. Acesta este cuvântul care ne păzește pe noi, dacă-l păzim. Căci cuvântul lui Dumnezeu vine din împărăția cerurilor, și nu numai că ne păzește, dar ne și duce în acea împărăție.

Cuvântul, izvorând din Duh, poartă ceva din puterea Duhului – acesta este cuvântul liturgic.

Foamea omului este făcută pentru cuvântul cel nesfârșit al lui Dumnezeu.

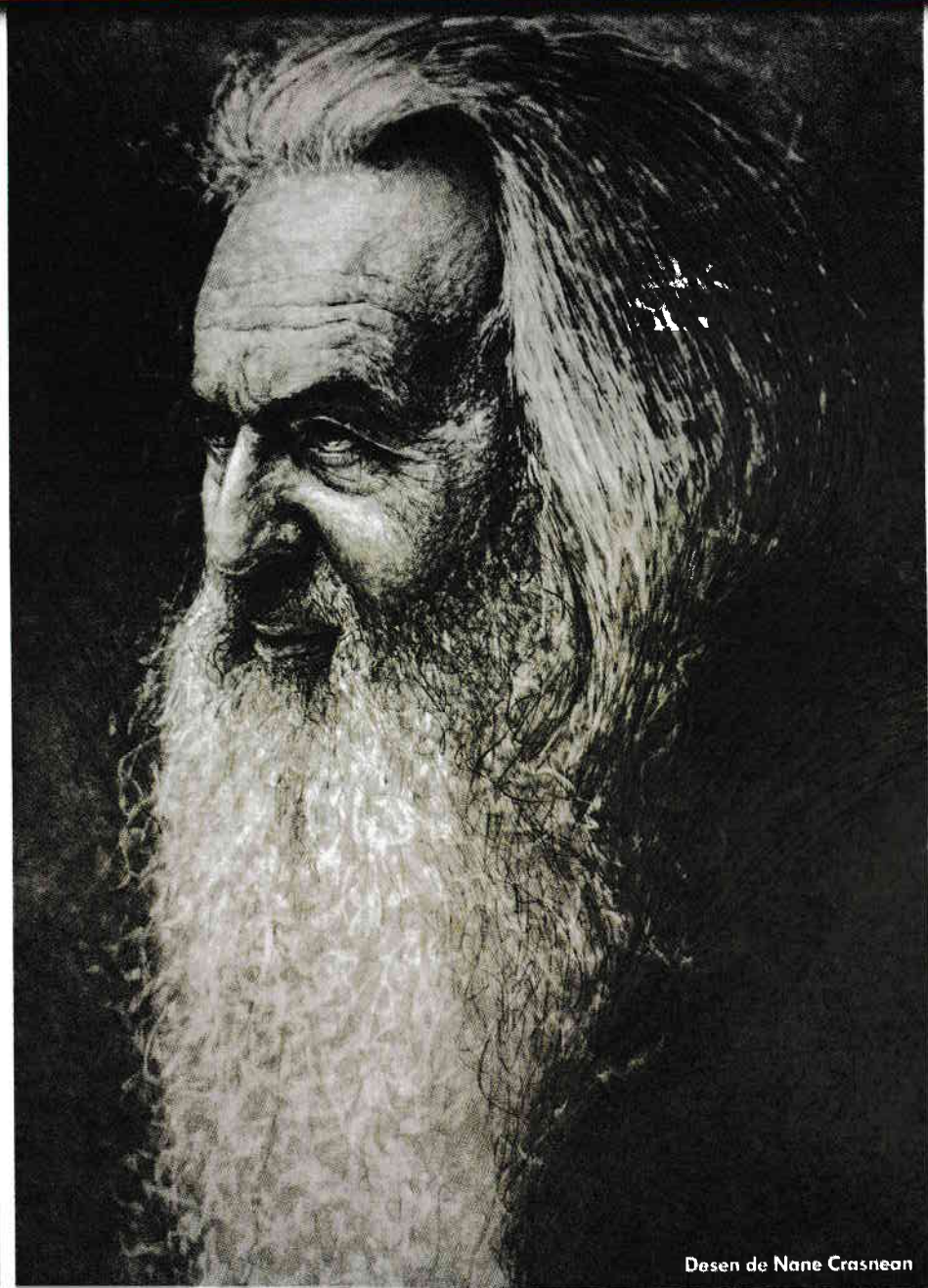
Rugăciunea este cuvânt și prin *cuvânt* a făcut Dumnezeu cerurile și pământul. În sens adânc, cuvântul nu este doar informație, ci și comuniune. De pildă, când doi îndrăgostiți își spun „Te iubesc!”, unul ar putea să răspundă: „Știu; mi-ai mai spus asta de nenumărate ori!” Dar lor le place să audă asta pentru că sunt în comuniune.

Lucrurile cu cât sunt mai înalte, cu atât sunt mai de spus în limbajul nostru omenesc.

Dragostea

Dragostea iartă celui păcătos. Și acumă vă spun că iertarea nu este un procedeu. Iertarea este o parte integrantă a iubirii.

Dragostea este o trăire de o deosebită *subțirime*, a cărei încălcare este o deosebită durere. Însă cel rănit – cel care iubește și se rănește nu este cel care moare; cel care moare este cel ce încalcă dragostea. Cel care iubește se rănește nu atât pentru că este lepădat, ci văzând că cel iubit al lui, pentru păcatul ce-l face împotriva-i, va muri.

Desen de Nane Crasnean

Dumnezeu este iertare. Iertarea este acordată deja, noi trebuie doar să ne-o însușim, trebuie doar să ne ridicăm la vrednicia acestei iertări și atunci vom vedea că iertarea face parte integrantă din iubire.

Trebuie să ne obișnuim că Dumnezeu nu gândește ca noi. Dumnezeul nostru nu-i ca toată lumea și asta o spune și El, prin Isaia, că „nu sunt gândurile Mele ca gândurile voastre, nici sfaturile Mele ca sfaturile voastre, că precum sunt cerurile mai presus de pământ, așa și Dumnezeu decât omul.”

„Frica de Dumnezeu” este una din trăirile iubirii, când ți-e frică să pierzi pe Dumnezeu.

Dumnezeu este Adevăr, și adevărul se trăiește.

În Dumnezeu nu este și nu poate fi tragedie, oricât de tragică ar fi viața noastră.

Hristos Însuși suferă de mâhnirea cuiva pe care l-am mâhnit, și tot așa Se bucură și Se mângâie din mângâierea cuiva pe care l-am mângâiat.

„Filosofia” înseamnă în grecește „îubirea de înțelepciune”. Pentru noi, înțelepciunea este *Înțelepciunea lui Dumnezeu*, este Însuși Fiul lui Dumnezeu întrupat, Hristos.

De prea multe ori noi ne facem un dumnezeu după chipul și asemănarea noastră.

Fericire

Noi toți căutăm fericirea, dar nici unul dintre noi n-am știut s-o găsim până n-a venit Însuși Dumnezeu, întrupat în firea omului, ca să ne arate „că prin Cruce a venit bucurie la toată lumea.”

Filocalia

Filocalia este o parte a istoriei Bisericii. Gândirea care s-a lucrat în pustie a fost

aceeași gândire care a biruit în cetăți – în cea a Constantinopolului, Niceei etc. Deci cultura filocalică a fost cu precădere cultura pustiei. Pustia a fost locul intensificării rugăciunii. Și dacă la figurat vorbesc despre pustie, în realitate grăiesc despre rugăciune. Deci cultura filocalică a izvorât din rugăciune.

Judecată

La judecată vor fi două tabere: cei care vor fi zis în viața lor lui Dumnezeu: „Facă-se voia Ta!” și cei cărora Dumnezeu le va zice la judecată: „Facă-se voia ta!”

„Criză” vine de la grecescul *krisis*, care înseamnă „judecată”. În criză, Dumnezeu judecă viața mea. Prin criză, gândul Domnului este să vad ce este adevărat și ce nu este adevărat în viața mea.

Mântuire

Tot ce face Dumnezeu spre mântuire, noi desfacem într-o pierzanie. Cu mine mântuirea este total cu neputință – și asta face parte din spovedania mea, dar dacă mă spovedesc așa, spovedesc și pe Dumnezeu, iar cu Dumnezeu a te pierde este cu neputință – și, între aceste două neputințe, cred că cea a lui Dumnezeu trebuie să biruiască.

Omul are o înfricoșătoare mare libertate dumnezeiască, în care mântuirea nu-i este garantată – dar asta nu înseamnă că Dumnezeu nu mă poate salva până în sfârșit.

Fiecare om este o altă mântuire, fiecare suflet este un alt aspect al chipului lui Dumnezeu, care nu a mai fost niciodată în istorie și creație și nici nu va mai fi. Și asta are de-a face cu măreția fiecărui om. Și deci fiecare este o cu totul altă cale decât oricare alt om, dintru neînțelegere într-o ființă. Căile se aseamănă, uneori sunt aproape paralele, dar niciodată identice.

Moarte

Pentru om nu există moarte.

A trăi creștinește este cu neputință. Creștinește se poate doar muri.

Moartea deține sensul vieții.

„Moarte” nu însemnează în primul rând despărțirea sufletului de trup, ci despărțirea duhului omului de către Duhul cel Sfânt, de harul lui Dumnezeu.

Vom muri definitiv vieții acesteia, ca să ne putem naște definitiv în cea care va să fie.

Nici un trup nu se va putea mântui dacă nu-i scurtează Dumnezeu zilele.

Ortodoxie

Ortodoxia este firea omului.

Ortodoxia nu este altceva, în esența ei, decât așa cum l-a gândit Dumnezeu pe om dintru început.

Păcat/patimă

Păcatul este nimicul. Este moarte. O moarte care se poate evita numai prin rugăciune.

Omul nu știe să trăiască fără păcat.

Patima este un dor nesfârșit pe care noi îl punem la ceva foarte sfârșit.

Știm ce este păcatul, fiindcă și pe noi ne îngreuiază.

Cine a gătit focul cel veșnic? Diavolul și îngerii lui; și noi, păcătuiți.

Chiar și în păcat omul, până la urmă, își caută menirea lui cea adevărată. Dar păcatul nu este adevăr.

Pocăință

Pocăința nu se termină cu viața aceasta. Ea nu se poate desăvârși decât dincolo, că aici suntem încă strămotați de legile materiei și ale vremelniceii.

Poruncă

Cea mai mică dorire a Dumnezeului nostru pentru noi este poruncă – dacă-L iubim. Dacă nu, o lepădăm. Și Dumnezeu Se lasă lepădat...

Numesc Sfinții Părinți *poruncă* cuvântul lui Dumnezeu fiindcă este cuvânt de ultimă autoritate. Și autoritate dincolo de ce ni s-a spus de Dumnezeul nostru nu există.

Rai/iad

Singurul lucru de dorit, singurul rai, este să putem trăi în „Facă-se voia Ta, Doamne!”

Ceea ce numim noi „voia mea proprie” este iadul.

Căci dacă Dumnezeu îmi va spune „Facă-se voia ta!”, acesta este iadul!

Până la iad Dumnezeu a fost blând ca un miel, dar acolo *Mielul* a distrus porțile iadului.

Neamul nostru, ca și alte neamuri, mai ales cele ortodoxe, a trecut prin iad.

Sfințenie/smerenie

Sfințenia este firea omului, cea pe care trebuie să o dobândim în această vreme-linie. Sfințenia este firea care veșnicește în Dumnezeu. Și, fie în căsătorie, fie în monahism, fie în alte căi, tot sfințenia este ceea ce caută el.

Smerenia este realism duhovnicesc. Smeritul nu se socotește pe sine, ci caută către cel iubit. Însă smerenia nu este doar înjosire (și nepăsarea de înjosire), ci grija de împlinire a celui iubit. De ce? Pentru că prin cel iubit trăiește. Ca cel iubit să odihnească în el, și el în cel iubit.

Cei care caută către cele de sus cuge-tă cele de sus, nu mai poftesc după ale pământului.

(Culese de George Crasnean)

STAREȚUL EFREM FILOTHEITUL - PĂRINTELE UNEI FAMILII DE NECUPRINS

Pe 8 decembrie 2019, a trecut la Domnul Starețul Efrem Filotheitul, ultimul ucenic al Sfântului Iosif Isihastul. Prin viața sa, părintele Efrem a demonstrat adevărul cuvintelor Sfântului Serafim de Sarov: „Dobândește pacea și mii de oameni din jurul tău se vor mântui.”

Mai jos vă propunem spre lectură două mărturii ale unor preoți care au avut bucuria de a-l cunoaște pe stareț.

*„Se simțea un fel de
simplitate și bunăvoință, pe care
eu nu le mai întâlnisem.”*

*Arhim. Simeon Gagatik,
egumenul Mănăstirii Sfintei
Treimi din orașul Ahîrski,
traducătorul cărții *Starețul meu
Iosif Isihastul a starețului Efrem**

Din mila lui Dumnezeu, am avut bucuria să-l întâlnesc pe Starețul Efrem de trei ori.

În 2008, în Grecia, a fost publicată cartea cu amintirile sale despre Starețul Iosif Isihastul. Când am citit-o, mi-am dat seama că trebuie tradusă în limba rusă. Dar pentru a începe traducerea era nevoie de binecuvântarea autorului. De aceea am hotărât să merg la mănăstirea sa, în Arizona.

A doua zi după sosirea mea, la ora stabilită, m-am apropiat de biserica în care starețul primea oaspetii sosiți la el. În scurt

timp s-a apropiat însuși starețul – cu mers grăbit, nu prea înalt, slab, foarte vioi. Văzându-mă pe mine, un monah pe care nu-l cunoștea, a zâmbit copilărește, mi-a făcut cu mâna și a intrat în biserică, îndreptându-se către camera sa de primire a pelerinilor. Stăteam și mă bucuram de această întâlnire în care se simțea un fel de simplitate și bunăvoință, pe care eu nu le mai întâlnisem până atunci, și nici după aceea.

**„Aveam simțământul că vorbesc
cu un înger, nu cu unul măreț și
înfricoșător, ci cu unul foarte simplu
și blajin”**

Când a venit rândul meu, am intrat în camera lui și i-am povestit despre scopul vizitei mele. Aveam simțământul că vorbesc cu un înger, dar nu cu unul măreț și înfricoșător, ci cu unul foarte simplu și blajin. Însă lumina și sfințenia pe care le emana părintele erau îngerești. Una din rugămintile mele era să-mi îngăduie să

